

ภาควิชานิเทศ

ข้อมูล RICE WITHOUT RAIN

ฉากร

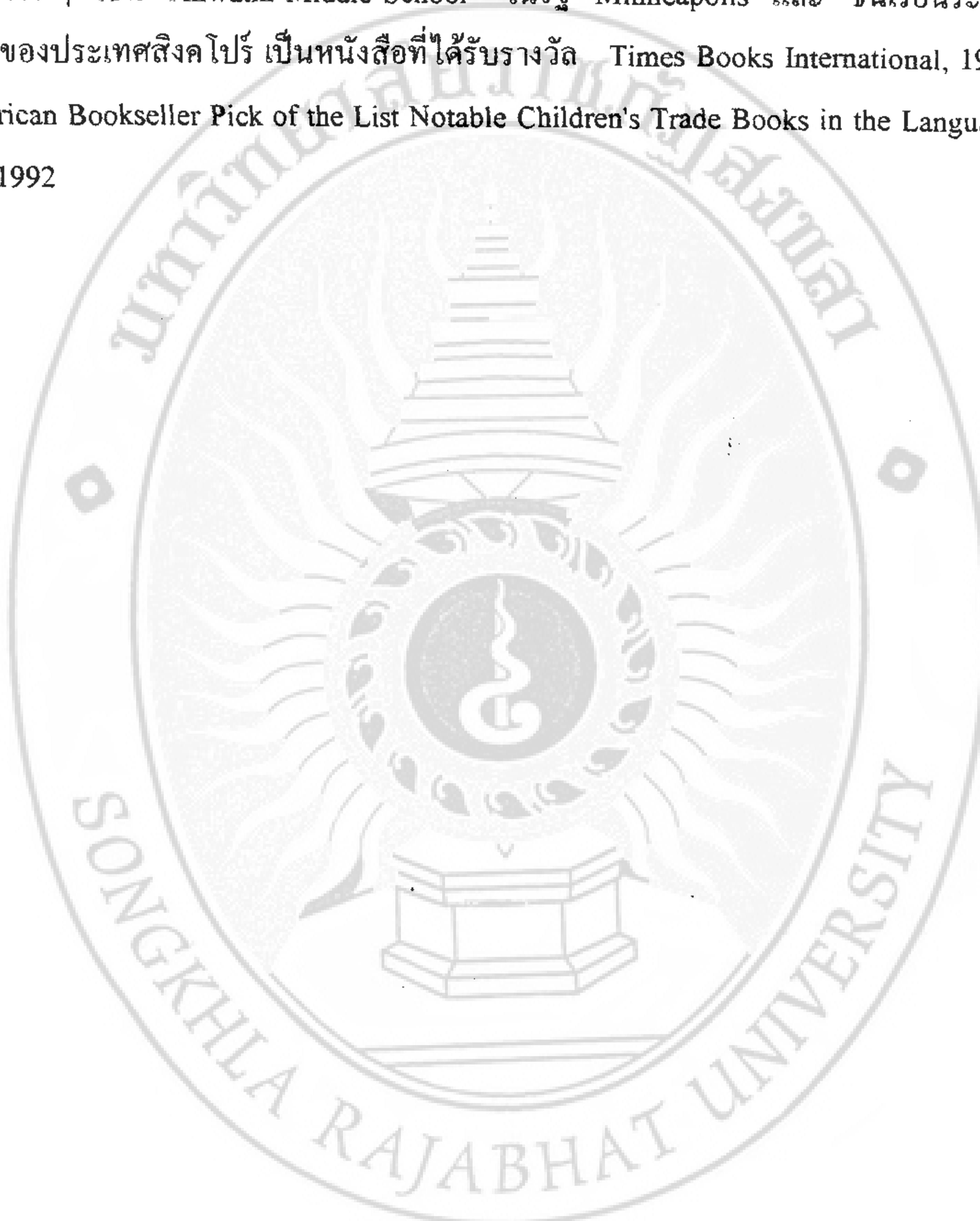
ใช้สถานการณ์ในเมืองไทยช่วงที่มีการต่อสู้ของกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ ค.ศ. 1986 (หรือ 1976) โดยใช้สถานที่ในประเทศไทย คือ กรุงเทพฯ กับชนบทภาคเหนือ

เรื่องย่อ

ตัวละครที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง คือเด็กสาวอายุ 17 ปี ชื่อ จินดา บุญเรือง (Jinda Boonreung) ที่เดินทางไปในชนบทที่ยากจน ไม่มีที่นาเป็นของตนเอง ต้องเช่าที่นาปลูกข้าว ทุกปีต้องมอบข้าวครึ่งหนึ่งที่ผลิตได้จ่ายเป็นค่าเช่า ที่นาแม้มีเมืองครอบครัวของตนเองและเพื่อนบ้านทำนาไม่ได้ผลมาสองปี เกิดความอดอยาก ก็ยังต้องจ่ายค่าเช่าที่นาแบบเดิม เมืองครอบครัวของจินดาและชาวบ้านลดจำนวนข้าวที่ส่งเป็นค่าเช่านาให้กับเจ้าของที่นา เพราะทุกคนกำลังอดอยาก เพราะความแห้งแล้ง ก็เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จากกรุงเทพฯ radicalize กลุ่มชาวนา จินดารักกับผู้นำนักศึกษา ตามที่ผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวรุนแรง (radical revolutionaries) ที่มาจากเมืองใหญ่ มาเยี่ยมเยียนชนบท และมาสอนชาวบ้านให้เห็นว่าต้องมีการต่อสู้ และต้องมีการเปลี่ยนแปลงสังคมเพื่อชีวิตที่ยุติธรรมและดีขึ้น ทำให้เธอคิดต่อต้านการการต้องจ่ายค่าเช่าที่นา ของจินดาซึ่งเป็นผู้นำกีดูกับขังคุก เข้า cavity ในคุก เพราะบาดแผลที่มือ จินดารักกับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ชอบต่อสู้เพื่อสังคม เชอเดินทางไปกรุงเทพเพื่อพบกับกลุ่มนักศึกษา และในที่สุดเชอก็เรียนรู้และเข้าใจชีวิต เด็กสาวอายุ 17 ปี ไม่มีการศึกษาขั้นมหาวิทยาลัย สามารถเชิญกับความจริงของชีวิต และต่อสู้กับชีวิตอย่างกล้าหาญ ในขณะที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา เชอกลับมาหมู่บ้าน มุ่งมั่นที่จะรักษาประเพณีคงเดิมของหมู่บ้านตน ของพร้อมไปกับการพื้นฟูให้มีอาหารการกินที่พอเพียงแทนที่จะต่อสู้ตามแบบนักศึกษา

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเรื่อง Rice Without Rain

เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่มีรายชื่ออยู่ในกลุ่มหนังสือที่ใช้เรียนอยู่ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เช่น Anwatin Middle School ในรัฐ Minneapolis และ ชั้นเรียนระดับมัธยมของประเทศสิงค์โปร์ เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัล Times Books International, 1986 (American Bookseller Pick of the List Notable Children's Trade Books in the Language Arts, 1992

ข้อมูล Kingdom of Make Believe: A Novel of Thailand

นัก

ใช้สถานที่ใน 3 ประเทศ คือ อเมริกา ส่องกง และประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่แล้ว จะใช้ลักษณะเมืองไทยในการดำเนินเรื่อง โดยเฉพาะจากชีวิตกลางคืนในกรุงเทพ

เรื่องย่อ

เนื้อหาเป็นเรื่องเชิงลึกลับสืบสานที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเมื่อปี ค.ศ. 1988 โดยมีการเกี่ยวพันกับความรักของชายอเมริกันและหญิงไทยอยู่ด้วย เนื้อเรื่องกล่าวถึงชายอเมริกันที่เดินทางมายังประเทศไทยเมื่อครั้งเป็นทหารมารบในสงครามเวียตนา姆 เมื่อสงครามเลิกกีด้วยแล้ว ได้กลับไปทำงานให้กับสำนักพิมพ์ ที่อยู่ในกรุงนิวยอร์ก วันหนึ่งเขาได้รับจดหมายจากภรรยาชาวไทยของพี่ชายของเขาว่า เขายังคงใช้ชีวิตในช่วงสงครามเวียตนา姆 เพื่อขอความช่วยเหลือ เมื่อเขารอเดินทางมาถึงประเทศไทย ก็ได้พบเรื่องราวต่างๆ มากมาย ทั้งเรื่องยาเสพติดและการมาตกรรม

ตัวละครเอกคือ ไบรอัน เมสัน ชายอเมริกันวัยกลางคนผู้ทำงานให้กับสำนักพิมพ์ที่กรุงนิวยอร์ก ในช่วงเวลาที่เขากำลังไม่พอใจกับสภาพงานและชีวิตของตนเอง ก็ได้รับจดหมายขอความช่วยเหลือ โดยเพียงแค่บอกว่า กำลังมีปัญหาสำคัญ เป็นจดหมายจากสุนทรี ซึ่งเป็นภรรยาชาวไทยของพี่ชายซึ่งเสียชีวิตที่เวียตนาם และไบรอันคิดว่าตัวยังในระหว่างการสู้รบ ทำให้เขารอโอกาสกลับมาเมืองไทยซึ่งเขายังอยู่เมื่อครั้งมาทำงานเป็น an army linguist ในสงครามเวียตนา姆 พี่ชาย ไบรอัน ผู้ที่เคยเป็นผู้ช่วยที่เขาก่อนหน้านี้ แต่เชื่อเลือกแต่งงานกับพี่ชายของเขาว่า การกลับมาเมืองไทยครั้งนี้ได้จังหวะพอดีกับที่เขารู้สึกต้องมาติดต่องานเพื่อหนักเขียนเรื่องประเทศไทยของตนเอง ที่เมืองไทยเข้าใจพบร่วมสั่งต่างๆ ที่เคยมีอยู่ในอดีตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก พบว่าภาพที่เห็นทั้งในอดีตและปัจจุบันนั้นเป็นภาพลวงตา เขาเริ่มได้ค้นพบความจริงต่างๆ ได้รู้ความจริงเกี่ยวกับการตายของพี่ชาย และยังเข้าใจคนของมากขึ้นกว่าเดิม

ในระหว่างการเดินทางกลับมาเมืองไทย ไปร้อนต้องแวงที่ส่องกงเพื่อทำงานด้วย ที่ส่องกงเขาได้พบอดีตคู่รักชาวอเมริกันของเขาว่าเดียวกันมีอสมัยที่เรียนหนังสืออยู่ด้วยกันที่ San Francisco State College (มีการย้อนกลับไปสู่เรื่องการจลาจลในอดีต เมื่อ ค.ศ. 1968 – 63)

เมื่อมาถึงเมืองไทย ไปร้อน จึงได้ทราบความจริงว่า พี่สะไภ์หมายของเขามาไม่ได้เป็นผู้ส่งจดหมายไปขอให้ขาดลับมาเมืองไทย แต่เชอกีนดิทเห็นขาดลับมาเมืองไทย และบังขอร้องให้เข้าช่วยเหลือลูกสาวของเธอที่เกิดจากอดีตสามีคนไทย ชื่อ นลิน (Nalin) ก่อนที่เธอจะมาแต่งงานกับพี่ชายของเขาร่วมกัน ไปร้อนเคยพบนลินตอนที่เธออายุ 3 ขวบ แต่กลับมาคราวนี้ นลินอายุ 23 ปี เขายกราบเรื่องชีวิตของนลินจากพี่สะไภ์ว่า เธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย และไม่มีครรภ์เหตุผลว่า ทำไม才จะออกลับเด็กเรียนและหันไปทำงานเป็นสาวเต้นอะโกโกที่บาร์ บนถนนพัฒนาพงษ์

เมื่อไปร้อนได้พบกับนลิน เขายรู้ความจริงว่า นลินเองเป็นผู้เขียนจดหมายขอให้ขาดลับมาเมืองไทย เขาตกหลุมรักเธอ หันที่พยาบาลรึ่งใจตนองไว้ สถานการณ์ยุ่งเหยิงมากขึ้น เมื่ออดีตคู่รักชาวอเมริกันของเขาระดับมาเมืองไทย

ในที่สุด ไปร้อนก็ทราบความจริงว่า พี่ชายของเขามิได้ตาย เพราะหารคอมมิวนิสต์ แต่ถูกฆ่าโดยเครือข่ายชาวอเมริกันผู้ค้ายาเสพย์ติดซึ่งพี่ชายของเขามิได้ยอมเข้าร่วมขบวนการด้วย และคนที่เขารักและเป็นมิตรด้วย แม้จะมิได้เป็นผู้ฆ่า แต่ก็มีส่วนทำให้พี่ชายของเขายังต้องเข้าไปพัวพันกับการค้ายาเสพย์ติด ตอนจบของเรื่อง ไปร้อน ได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่เห็นและเป็นอยู่นั้นมีความลึกซึ้งซ่อนอยู่กว่าที่เขานั้น เขายริมมองทุกอย่างได้ลึกซึ้งกว่าเดิม เห็นความแตกต่างของวัยตนเองกับนลิน พัฒนาความรักและสัมพันธ์แบบผู้สูงวัยที่มีกับคนรุ่นหลัง ในฐานะของผู้ใหญ่กับเด็ก แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ฉันท์ชี้ฟ้า แล้วได้ใช้ชีวิต การที่จะทำจิตใจให้สงบและเรียนรู้ตนเองให้มากขึ้น ด้วยการไปบวชที่อยุธยา 1 เดือน ก่อนที่จะเดินทางกลับนิวยอร์ก

ข้อมูล The Big Mango

۹۱۰

ใช้สถานที่ใน 3 ประเทศ คือ อเมริกา เวียดนาม และประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่
แล้วจะใช้จากเมืองไทยในการดำเนินเรื่อง

เรื่องย่อ

เอดดี้ แดร์ (Eddie Dare) เป็นนักกฎหมายวิ่งทางคน อายุในชานฟรานซิสโก
สหรัฐอเมริกา ในอดีต เมื่อปี ค.ศ. 1975 เคยเป็นทหารเข้าร่วมสังคมเวียดนาม ดูแลคลัง
(guarding a warehouse) ที่อยู่หลังสถานทูตอเมริกาในกรุงโซล ในช่วงเวลานั้น มีการ
ขนถ่ายเงินจำนวน 400 ล้านเหรียญสหรัฐ ออกจากเวียดนาม และเงินจำนวนนี้หายไป
อย่างไร่องรอย ในขณะที่ทหารอเมริกันรับร้อนหนีออกจากประเทศเวียดนาม ปรากฏว่า
Captain Harry Austin เป็นผู้ขนย้ายเงินจำนวนนี้ออกจากประเทศเวียดนาม และไม่มี
ใครทราบข่าวเกี่ยวกับเงินจำนวนนี้อีกเลย แต่อีก 20 ปี ต่อมา มีผู้พบเศษของออสตินที่
ถนนหน้าสถานอาบอบนวดในกรุงเทพฯ เช่น พринเซส (The Princess) มีชายผู้หนึ่งเรียก
ตัวเองว่า “นายพล” ("The General") ให้เงิน Eddie ออกไปสืบในนามของหน่วยสืบราชการ
การสืบว่า มีอะไรเกิดขึ้นกับออสติน และเงินที่ออสตินลักลอบพาไป โดยต้องการให้นำ
เงินกลับคืนมา เอดดี้กลับมากรุงเทพฯ ไปตามสถานที่ต่างๆ ทั่วโรงเรียนชั้นดี ชั้นต่ำ บาร์
และสถานที่ท่องเที่ยวของคนต่างชาติที่มายืนกรุงเทพฯ เอดดี้เข้าไปพูดกับสถานการณ์ที่
ทำให้เขารู้สึกห่วงใยมากทางด้านความพึ่งพาจากอันตราย วิธีเดียวที่เขาจะปลอดภัยได้ คือ
ต้องหาว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับแฮร์ ออสติน และเงินมหาศาลจำนวนนี้หายไปไหน

เรื่องค่านิยมตั้งแต่อดีต ได้รับจดหมายใส่รูปภาพมาในซอง ทั้งสองฉบับเป็นภาพของกลุ่มทหารอเมริกันถ่ายรูปหมู่กับหญิงชาวເອເຊີຍ ทั้งสองฉบับมีการทำเครื่องหมายวงกลมสีแดงไว้ที่คนคนหนึ่ง รูปแรก คนที่มีเครื่องหมายวงกลมไว้คือตัวօดิต් เอง แต่ในฉบับที่สองมีวงกลมสีแดงล้อมไว้ที่หน้าของ วินเนนาโก (หรือ เรียกอีกชื่อหนึ่ง คือ ເສລຸສກາໂຈນສ์ (Heluska Jones) ทำให้օดิต්มองหาสาเหตุว่าจดหมายนี้ใครเป็นคนส่งมา และ

คุ้ยเหตุผลอะไร ต่อมามีผู้ว่าจังให้ออสตินเดินทางมาเมืองไทย เพื่อสืบหาเงินจำนวนมหาศาล ที่คาดกันว่า แฮร์ ออสตินเป็นผู้นำมามีองไทย และหายสาบสูญไป เรื่องกลับชั้นช้อนมากขึ้น เมื่อเขาสืบค้นไปเรื่อยๆ ก็พบว่า ที่จริงแล้ว แฮร์ ออสติน ยังไม่ตาย ที่เมืองไทย แฮร์ ออสติน ที่คนคิดว่าตายไปแล้วนั้นยังมีชีวิตอยู่ ภาพของออสตินที่ถนนหน้าสถานอาบบนวดในกรุงเทพ (The Princess) นั้นที่จริงเป็นศพของชายชาวตะวันตกคนหนึ่ง ซึ่งตายอยู่ที่ถนน และเมื่อออสตินพบเข้าก็ได้โอกาสอ้างว่าชายผู้นั้น คือ ตนเอง และจัดการทำพิธีเผาพิธีเพื่อให้คนสองหายสาบสูญไป ในระหว่างการสืบหาออสตินมีหลักฐานหนึ่ง ซึ่งออก เล็ก อ้างว่าเป็นภรรยาของ แฮร์ ออสติน ต่อมารอสตินหาทางส่งคนนำเข้าไปพบ เพราะออสตินเป็นคนส่งจดหมายที่ทำรูปวงกลมไว้ที่ตัวออดี้และวินเนบาโก เพราะต้องการให้เขามาพบที่เมืองไทย ก่อนที่ออสตินจะตาย เพราะโรคร้ายที่หมอบอกว่า เขายังมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เมื่อเข้าพบ ออสติน ก็ยังได้ทราบความจริงว่า หลังจากเล็ก นั้น ที่จริงเป็นชาวเวียดนาม มีได้มีความสัมพันธ์กับออสตินและยังเป็นนักล่าที่มีความโหดเหี้ยมถูกส่งตัวมาตามล่าอาเจียนจากออสตินกลับไปเวียดนาม ออสตินอยู่อย่างร่ำรวยและมีเงินมากในเมืองไทย ใช้เงินได้อย่างสบายมาต่อเวลา 20 ปี เพราะทุกคนคิดว่าเขายังเป็นนักค้ายาเสพย์คิดรายใหญ่ ซึ่งการที่ออสตินทำได้นั้น เพราะสถานที่ที่เขาอยู่และใช้เงินได้อย่างไม่มีใครมาสังสัยและสืบสวนความร่ำรวยผิดปกติ เพราะสถานที่นั้นคือกรุงเทพ ซึ่งถ้ามีครรภ์ร้ายมาก คนทั่วไปก็จะคิดว่าเป็นพวกร้ายยาเสพย์ติด แต่ที่จริงแล้วออสติน กลับพยายามเอาเงินนั้นออกแจกจ่ายให้คนยากจน มีการนำไปให้ถาวรส้างโรงพยาบาลและโรงเรียนด้วยความรู้สึกที่อยากจะช่วยเหลือสิ่งที่รู้สึกดีของตน ได้ทำร้ายผู้คนในที่ต่าง ๆ และมอบเงินให้กับเขา โดยบอกว่าเงินที่ใช้ไปนั้น ได้นำไปซื้อที่ดินไว้จำนวนมาก ส่วนใหญ่ก็เป็นบริเวณแบบซอยแคบอย เพราะออสตินต้องการอย่างให้ช่วยเหลือคนอยู่สภาพเดิม และเงินส่วนที่เหลือเขาก็ยังคงเก็บไว้ที่สถานที่ที่คนของเขานำ เอคดี้ไปพบ ทรัพย์สินที่มีอยู่ เขายังได้มอบให้กับผู้ที่ทำงานอยู่กับเขา และยังนำไปใช้ในการลงทุนกับกองทุนทรัพย์สินของนักกฎหมายชาวสิงคโปร์ โดยที่รายได้ทั้งหมดถูกส่งไปให้กับโรงพยาบาลและสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าทางภาคเหนือของประเทศไทย ทรัพย์สินที่ยังเหลืออยู่ที่ออสติน มีอยู่ 200 ล้านเหรียญอเมริกัน ออสตินขอให้อดี้นำเงินส่วนที่เหลืออยู่นั้น ไปจากเขา โดยไม่สนใจว่า

จะนำไปใช้ในกิจการได อาจจะแบ่งกับพากพ้อง หรือนำมอบให้หน่วยงานการกุศล เพียงแต่ขอสตินไม่ต้องการให้เงินตกไปอยู่กับรัฐบาลของฝ่ายอเมริกันหรือเวียดนาม เพราะเขาไม่ต้องการให้เงินจำนวนนี้ต้องถูกนำไปใช้ในการหาอาวุธมาสังหารผู้คนกันอีก และถ้าเออดดีไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได ก็ขอให้ทำลายเงินจำนวนมหาศาลนี้เสีย ในที่สุดเออดดีก็นำเงินจำนวนนี้รอดพ้นไปได โดยที่ผู้ที่ล่วงรู้เหตุการณ์ทั้งหมดเสียชีวิตในการต่อสู้ความ普惠ที่ออกสตินวางแผนไว้

ภาคผนวก ข

เหตุการณ์ และประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวเนื่องกับนวนิยาย

๑๔ ตุลาคม

เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ที่เกิดขึ้น ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เมื่อนักเรียน นิสิต นักศึกษา ได้ร่วมกับประชาชนจำนวนนับแสนคน ชุมนุมโดยสันติวิธี ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียกร้องให้รัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร จอมพลประภาส จารุเสถียร และ พ.อ. ณรงค์ กิตติขจร ที่ถูกขานานนามว่า “ทรง” ปลดปล่อยนิสิต นักศึกษา อาจารย์ และนักการเมือง ๑๓ คน ที่ถูกจับกุมฐานเรียกร้องรัฐธรรมนูญ แต่กลับถูกรัฐบาลตั้งข้อหาว่ามีสุนชักชวนให้มีการชุมนุมทางการเมือง ในที่สาธารณะเกินกว่า ๕ คน บ่อนทำลายความมั่นคงของรัฐ เป็นกบฏภายในราชอาณาจักร และมีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

ต่อมาเมื่อมีการเดินขบวนออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มาถึงถนนราชดำเนิน รัฐบาลก็ได้ให้ทหารใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วง อันทำให้มีผู้ล้มตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก เป็นผลให้เกิดการถูกซื้อของประชาชน ขึ้นทั่วในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จอมพล ถนอม จอมพล ประภาส และ พ.อ. ณรงค์ ต้องลี้ภัยในต่างประเทศ และโปรดเกล้าฯ ให้นายสัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี และต่อมาได้มีการร่างและประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตยมากที่สุดฉบับหนึ่งของประเทศไทย

เหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เป็นเหตุการณ์ที่มีผู้ได้รับบาดเจ็บและล้มตายเป็นจำนวนมาก จากการต่อสู้กับผู้เดือดจงใจเพื่อให้ได้มาซึ่งรัฐธรรมนูญ เราจึงเรียกบุคคลเหล่านี้ว่า “วีรชน” และเรียกเหตุการณ์ดังกล่าวว่า “วันมหาวิปโยค”

(จาก นรนติ เศรษฐบุตร. สารานุกรมการเมืองไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาการพัฒนาประเทศไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๔, หน้า 121)

๖ ตุลาคม

ภายหลังเหตุการณ์ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๖ ประชาชนป่วยในประเทศไทย “บ่งบาน” อายุได้ไม่ถึง ๗๕ ปี ที่มีการใช้สิทธิเสรีภาพอย่างกว้างขวางตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ ได้บัญญัติรับรองไว้ โดยเฉพาะเสรีภาพในทางความคิดและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติวิธี เพื่อแสดงออกถึงจุดยืนความไม่เห็นด้วยกันเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในระยะเวลาดังกล่าวมีองค์กรต่างๆเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการเผยแพร่ความคิดและชุมนุมคัดค้านในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะการดำเนินการของรัฐบาล องค์กรชาวนาชาวไร่ และองค์กรกรรมกร ที่ชุมนุมเรียกร้องสิทธิประโยชน์ของตนเอง นอกจากนี้ยังมีกลุ่มกะทิงแดง ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนอาชีวะและกลุ่มนวพล ที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย และดำเนินกิจกรรมในลักษณะที่คัดค้านการดำเนินการของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยมาโดยตลอด

เมื่อจอมพล ถินอม กิตติขจร ซึ่งลี้ภัยในต่างประเทศbecause เป็นพระและเดินทางเข้ามายังประเทศไทย ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยได้จัดให้มีการชุมนุมประท้วงที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และในจังหวัดอื่น ๆ เรียกร้องให้รัฐบาลผลักดันให้จอมพลถินอมออกนอกประเทศไทย ต่อมาได้มีการปลุกระดมทั่วทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ว่าผู้ชุมนุมในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เด่นละครห่มพรมเดชานุภาพ มีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์และซ่องสุมอาชญากรรม ไปปีกษ์ต่างๆ เข้าวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๖ กำลังทหารตรวจและผู้หลงเชื่อการปลุกระดมดังกล่าวจึงบุกเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปราบปรามผู้ชุมนุมในขณะนั้น ผู้ชุมนุมบางส่วนถูกฆ่า บางคนถูกแบนคอก บางคนถูกเผาไฟทั้งเป็นกลุ่มทหารซึ่งเรียกตนเองว่าคอมมิวนิสต์ การปลุกระดมแผ่นดิน นำโดย พล.ร.อ.สังค์ ชลออยู่ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ในขณะนั้น ได้ใช้โอกาสดังกล่าวก่อการรัฐประหารล้มรัฐบาล พลเรือนของม.ร.ว.สนธิ ปราโมช และนำระบบเผด็จการมาใช้

(จาก นรนิติ เศรษฐบุตร. สารานุกรมการเมืองไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาการพัฒนาประเทศไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๔, หน้า 124 – 125)

สังค์ความเวียดนาม

เวียดนามสูญเสียเอกสารชาติเป็นอาชามนิคมของฝรั่งเศสตั้งแต่ปี ค.ศ.1883 หลังจากนั้นชาวเวียดนามผู้รักชาติได้ต่อสู้เพื่อเอกสารในรูปแบบต่าง ๆ แม้ก็ถูกฝรั่งเศสปราบปรามด้วยความรุนแรง กระทั่งพระมหากษัตริย์มีวนิสัยเวียดนาม ภายใต้การนำของโซจิมินห์ สามารถสร้างองค์กรการต่อสู้และรวมความสนับสนุนจากประชาชนได้อย่างกว้างขวาง จนสามารถประกาศเอกราชเวียดนามได้เมื่อวันที่ 2 กันยายน ค.ศ.1945 หรือเมื่อสังคมโลกครั้งที่ 2 บุตติลงในແນບເອເຊີຍ ແຕ່ຝຣັງເສດຖະກິດພາຍາມກລັບເຂົ້າມາປົກຄອງຈິນແດນອານຸມົມແທ່ງນີ້ອັກຮັງ กระทั่ງກອງທັນພອງພຣຣມມືວິນສົດເວີຍຕານມີຫັນນະໃນກາຮັບກັບຝຣັງເສດຖະກິດທີ່ບຸທະກຸມີເດີຍນເບີຍນຸ່ງ ເມື່ອເດືອນພຸດັພະນາດ ค.ศ.1954 ທຳໄໝມີກາຣເຈຣຈາຕັ້ນຕີກາພແລະແບ່ງເວີຍຕານອອກເປັນ 2 ສ່ວນ ທີ່ເສັ້ນຂານທີ່ 17 ເວີຍຕານເໜືອເປັນປ່ຽນເທັກອານຸມົມໄດ້ກາຣປົກຄອງຂອງພຣຣມມືວິນສົດເວີຍຕານ ເມື່ອກລວງຄືອ ສານອຍ ເວີຍຕານໄດ້ໄດ້ຍົກເລີກຮະບບຈັກພຣຣມໃນປີ ค.ศ. 1955 ໂດຍປົກຄອງແບນສາມຫາຣັງຈູ ມີປະຫາວັດທີ່ເປັນປະມຸນຸ່ງຢ່າຍບໍລິຫານ ໂດຍມີປ່ຽນເທັກຮັງຈູອ່ມຣິກາເຈົ້າອານຸມົມຮຸ່ນໃໝ່ສັບສົນ ເມື່ອກລວງຄືອ ໄຊ່ງອນ ກາຣຕ່ອສູ່ຂອງປະຊາຊົນເວີຍຕານເພື່ອເອກາະໂັ້ນສມບູຮົມແລະຮວມເວີຍຕານເປັນຫົ່ງເດືອຍຢັ້ງມົງດຳເນີນຕ່ອໄປ ອະທັບປະການມີປະຫາວັດທີ່ເປັນຫົ່ງເດືອຍຢັ້ງມົງດຳເນີນຕ່ອໄປ ອະທັບປະການມີປະຫາວັດທີ່ເປັນຫົ່ງເດືອຍຢັ້ງມົງດຳເນີນຕ່ອໄປ

(จาก เซิดเกียรติ อัตถากร. ขบวนการคอมมิวนิสต์เวียดนาม. มูลนิธิโครงการต่อราสังคม
พานิชและมนุษย์พาณิชย์, 2540 (โครงการหนังสือชุดประเทศเพื่อนบ้านของไทย
ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) หน้า (24).

